

ANEU MAR ENDINS

Un any difícil

Un cop acabades les festes da Nadal i Cap d'Any, és tradicional entre nosaltres que es parli del que en castellà s'anomena la «cuesta de enero». Aquest any que acabem de començar es presenta, certament, com un any difícil, en gran mesura a causa de la crisi persistent per la que estem passant. No pretenc, en aquestes breus línies, insinuar un diagnòstic de la situació, que hom reconeix que és extremadament complexa. La meva intenció és més modesta: deduir de la situació present alguns punts que puguin il·luminar la consciència dels cristians en aquesta hora.

Altrament dit: què exigeix la situació present a la consciència cristiana? Crec, abans de tot, que ens exigeix un esforç de realisme. Sant Tomàs d'Aquino va definir la veritat com «l'adequació de la ment a la realitat». Una realitat complexa com la present demana un esforç no gens fàcil per a comprendre la crisi. Deia el pare Adolfo Nicolás, prepòsit general de la Companyia de Jesús, durant una visita seva a Catalunya, que seria desitjable, com un dels fruits de la crisi, que es pogués passar, a les nostres societats, d'una economia de ficció a una economia realista.

Cal plantejar una economia a escala humana en la que la racionalitat econòmica no s'identifiqui amb el lucre, la usura, la racionalitat purament formal. Ho diu clarament Benet XVI en aquest text de la seva encíclica social *Caritas in veritate*: «Això exigeix una nova i més profunda reflexió sobre el sentit de l'economia i dels seus fins, a més d'una profunda revisió amb amplitud de mires del model de desenvolupament, per a corregir-ne les disfuncions i desviacions. Ho exigeix, en realitat, l'estat de salut ecològica del planeta; ho requereix sobretot la crisi cultural i moral de l'home, els símptomes de la qual són evidents arreu del món des de fa temps» (CV, n. 32).

Una altra exigència cristiana d'aquesta hora és l'austeritat. Actualment a ningú se li escapa que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats, no sols nosaltres, sinó tots els europeus i des de fa molts anys. Hem gastat el que no teníem. Hem viscut en una espècie de núvol, en una ficció. El realisme ens convida ara a tocar de peus a terra, com se sol dir. Tots, en especial les institucions públiques, estem obligats a treure les conseqüències de la realitat. No podem pensar que les noves exigències no van amb cadascú de nosaltres. Ans al contrari: hem de preguntar-nos què podem fer cadascun de nosaltres davant aquesta nova situació. Cadascú de nosaltres, cadascuna de les nostres famílies i cadascuna de les institucions de les que formem part. És important de tornar a valorar en aquests moments el principi cristià de la responsabilitat personal.

Una tercera exigència d'aquesta hora és la solidaritat. Preservar la cohesió social és una gran responsabilitat dels governants en aquesta hora de retallades i de sacrificis. No és atiant la conflictivitat d'unes institucions contra d'altres, d'uns sectors socials contra d'altres, com podem sortir de la crisi. La democràcia requereix virtuts cíviques autèntiques, i entre aquestes ara és imprescindible la solidaritat. D'aquesta solidaritat n'estan donant exemple molts homes i dones de bona voluntat de la nostra terra, i d'aquests molts són cristians i cristianes. A tots ells i elles vol anar el meu reconeixement i la meva gratitud per l'exemple de solidaritat efectiva que donen a la nostra societat.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

El Sr. Bisbe fa la Visita Pastoral a Viladecavalls

▶ El diumenge dia 18 de desembre a les 11.30 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va celebrar la Missa Estacional iniciant la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Martí de Sorbet de Viladecavalls. Va ser rebut a la porta de l'església pel rector, Mn. F. Xavier Aróztegui, que li donà a besar el Santcríst i li oferí l'aigua benèida. Després de saludar el Consell Pastoral, el Sr. Bisbe anà a la Capella del Santíssim on va fer un moment d'adoració. Seguidament presidí la celebració de la Missa Estacional. Durant la setmana ha visitat les esglésies que hi ha al terme parroquial, s'ha reunit amb grups de la parròquia i ha rebut visites de feligresos.

GLOSSA

Que portin coses a tothom

Fa un parell de dies que els Reis van passar per les nostres cases amb gran satisfacció de tothom, especialment dels més petits. Seguïrem els rituals apresos dels nostres pares i avis: deixar aigua i menjar per als camells, unes lllaminadures i beguda adequada per a Gaspar, Melcior i Baltasar. En algunes cases, fins i tot, un breu escrit de benvinguda dels infants de la casa. Temps abans, les cartes ja havien estat lliurades a missatgers complidors i de solvència. Ben segur que els Reis han estat generosos segons les seves possibilitats i els seus criteris. Ben segur, també, que han retornat a una certa austeritat que ells sempre han defensat i no sempre ha estat acceptada. Tenen molt present l'austeritat de la família que visitaren, després del primer Nadal, per oferir els seus presents a Jesús, el Nen Déu. Saben molt bé el que aquell nen, al cap d'uns anys, va ensenyar amb les seves paraules i obres i la seva especial predilecció pels pobres i necessitats.

En una celebració de l'eucaristia del primer diumenge d'Advent es va convida, abans de començar, que els presents que ho desitgessin expressessin sobre una petita cartolina quina era la seva esperança per a l'Advent que tot just començava. Després es recolliren i es presentaren a l'hora de les ofre-

nes. Un infant de set anys va escriure breu i concret: «Que els Reis portin coses a tothom.» No precisava el que havien de portar, però deixava clar que per a tothom. És que la bona nova de la Salvació s'escampa perquè la pugui acollir tothom. És que la irrupció de Déu enmig de la humanitat és per a tothom, no exclou ningú.

Els Reis, doncs, volen portar coses a tothom i això ho hem de fer possible tots i cadascú de nosaltres. Que tothom tingui regals depèn de la nostra estimació sincera i generosa vers els altres, de la nostra acceptació de les persones tal com són i de l'ajuda respectuosa que els oferim per ajudar-los a millorar, de la nostra actitud a l'hora de compartir el que som i tenim... Seguint l'exemple dels Mags, depèn també de la perseverança, malgrat els inconvenients i les dificultats. La seva constància els ajudà a trobar Jesús i després escamparen la bona notícia del que havien vist, com els senzills pastors que vetllaven al ras, com nosaltres quan fem possible que tothom tingui el seu regal d'amor. És així com escampem la manifestació de la Salvació que Jesús ens ha portat, que és per a tothom. «I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu» (Lc 13,29).

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació diaconal

El diumenge dia 22 de gener, a les 18 h, a la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses conferirà l'ordenació de diaques als Srs. Mario Jurado Viceira, Joan Ferrero Mora i Francisco Javier Ondo Bindang, seminaristes diocesans de Terrassa.

EL BAPTISME DEL SENYOR

Aquestes lectures són les proposades per a l'any B. Si es vol, també es poden llegir les de l'any A (Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Ac 10,34-38).

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu asaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és Excels. R.

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.» Per aquells dies Jesús vingué des de Nazaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

Estas lecturas son las propuestas para el año B. Si se quiere, también se pueden leer las del año A (Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Ac 10,34-38).

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Así dice el Señor:

«Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos, y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David: a él lo hice mi testigo para los pueblos, caudillo y soberano de naciones; tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; por el Señor, tu Dios, por el Santo de Israel, que te honra.

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras está cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón.

Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

Baptisme del Senyor. Retaule de Bonifaci Ferrer (s. xv), d'autor anònim (Museu de Belles Arts, València)

► Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

El Señor es mi Dios y Salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación. / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardamos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los testigos: el Espíritu, el agua y la sangre, y los tres están de acuerdo. Si aceptamos el testimonio humano, más fuerza tiene el testimonio de Dios. Este es el testimonio de Dios, un testimonio acerca de su Hijo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan:

«Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.» Por entonces llegó Jesús desde Nazaret de Galilea a que Juan lo bautizara en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse el cielo y al Espíritu bajar hacia él como una paloma. Se oyó una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo amado, mi predilecto.»

COMENTARI

Jesús, fill de Déu

Avi recuperem la lectura de Marc que vam encetar a l'Advent. La narració del baptisme de Jesús és notablement austera, però gens superficial. Jesús és batejat per Joan que predica un baptisme de conversió per al perdó dels pecats: confessaven els seus pecats i es feien batejar per Joan Baptista (1,4.5b). Jesús està entre els pecadors. Una primera dada que situa Jesús en un marc no imaginat.

Dues reflexions sobre el baptisme de Jesús. En primer lloc, una teofania: «el cel s'esquinça». Després una manifestació visible «l'Esperit, com un colom, baixa cap a ell». Finalment, l'oracle de Déu: «Tu ets el

meu fill, el meu estimat: en tu m'he complagut.» L'escena narra una manifestació de Déu adreçada a Jesús, no als que l'envolten: «Tu ets el meu fill.» Les paraules de l'oracle recorden la figura del Servent de Jahvé (Is 42,1-2). Jesús pren consciència de la seva vocació profètica en la línia del Servent, no en la del poder. Un tret molt important i típic de Marc.

Malgrat que l'escena és tan precisa i breu, Marc també presenta Jesús al lector mitjançant l'oracle de Déu: «Tu ets el meu fill.» El missatge central de Marc és que Jesús és el fill de Déu. Això ha estat anunciat en el títol inicial («començament de la bona nova de Jesús, Messies, fill

de Déu» Mc 1,1), serà reprès en la transfiguració («aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo» Mc 9,7), i serà proclamat pel centurió al peu de la creu («veritablement aquest home era fill de Déu» Mc 15,39). Són tres fites de Marc. Per al lector, són el fil conductor de tot el relat. El que vol dir la filiació divina de Jesús s'anirà presentant al llarg de tot l'evangeli, fins arribar al punt culminant: la creu. És allà on Jesús serà finalment reconegut, per un centurió pagà, com a fill de Déu. És el missatge paradoxal de Marc per a nosaltres. Només en la creu se'l confessa com el que és veritablement.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Comença el temps de durant l'any

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20

■ **dimarts**: 1Sa1,9-20 / 1Sa 2,1.4-5.6-7 / Mc 1,21b-28

■ **dimecres**: 1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Marc 1,29-39

■ **dijous**: 1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45

■ **divendres**: 1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12

■ **disabte**: 1Sa 9,1-4.10b.17-19; 10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17

■ **diumenge** vinent, II de durant l'any (lit. hores 2a setm.): 1Sa 3,1a.3b-10.19 / Sl 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jn 1,35-42.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

2. Jesús carregà amb el pes del pecat de tota la humanitat

«**P**er aquells dies, Jesús vingué des de Natzaret de Galilea i fou batejat per Joan en el Jordà» (Mc 1,9). El que és realment nou és que sigui Jesús qui es faci batejar; que es barregi amb la massa gris dels pecadors que, en fila, esperen el torn a la vora del Jordà. Què ho podia fer això Jesús? Com era possible que confessés els pecats? En el diàleg entre el Baptista i Jesús deuen ressonar aquestes preguntes dels primers cristians fetes ara a Jesús. «Sóc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu véns a mi?» (Mt 3,14). I l'evangelista segueix. «Jesús li respongué: Deixa'm fer ara. Convé que complim d'aquesta manera tota justícia. Aleshores, Joan hi accedí» (3,15).

En el món on viu Jesús, justícia és la resposta de l'home a la llei de Déu, és acceptació de tota la voluntat de Déu, és carregar-se amb «el jou del Regne de Déu», com es deia en aquell temps. La llei de Déu no diu res que es pugui referir al baptisme de Joan, però Jesús amb aquesta resposta reconeix que en ell s'expressa l'acceptació

incondicionada de la voluntat de Déu com acollida obedient del seu jou.

Només des de la creu i la resurrecció es pot entendre del tot el sentit del baptisme. Des de la creu i la resurrecció els cristians ho van veure clar: Jesús, en el baptisme, havia carregat el pes del pecat de tota la humanitat sobre les seves espatlles i l'havia sepultat en el Jordà. La seva actuació pública comença amb aquest posar-se al lloc dels pecadors. La comença amb una anticipació de la creu.

Tot el sentit del baptisme de Jesús, carregar-se amb el feix de *tota justícia*, es revela en la creu: el baptisme és l'acceptació de la mort pels pecats de la humanitat; i la veu del cel que se sent: «Tu ets el meu Fill estimat», és una referència anticipada de la resurrecció. Així s'entén més que quan Jesús empra la paraula *baptisme* es refereixi a la seva mort (Mc 10,38; Lc 12,50).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La pregunta clave de Vanier

Hay una hermosa historia de un joven discapacitado que quería ganar los Juegos Paralímpicos. Estaba participando en la carrera de cien metros, corriendo como un

loco para conseguir la medalla de oro, cuando otro de los corredores resbaló y cayó, él se volvió, lo levantó y corrieron hasta cruzar juntos la línea de meta.

¿Estamos preparados para sacrificar el premio por la solidaridad? Esta es una gran pregunta. ¿Queremos ganar o queremos vivir en solidaridad con otros? ¿Por qué aumenta cada vez más el abismo entre los ricos y los pobres, entre los que tienen poder y los que no lo tienen, entre los opresores y los oprimidos? Tenemos que mirar a los más pobres y débiles. Ellos tienen un mensaje que darnos. Vivir con esas personas —diferentes, frágiles, vulnerables, angustiadas— me ha revelado lo mejor que hay en mí, pero también lo más terrible. He descubierto que la angustia de algunas personas con discapacidades ha despertado mi angustia.

Necesitamos transformación porque hay mucha tensión y egoísmo en nosotros. Vemos a las personas a través de nuestras heridas, de nuestras dificultades i de nuestros prejuicios. Necesitamos ser liberados para ver a las personas con discapacidades como Dios las ve, para ver a las personas de otras culturas como Dios las ve. Necesitamos ser liberados en la manera en que las vemos y tratamos en entenderlas.

Todos tenemos miedos y prejuicios. Es importante encontrar un camino de transformación, de manera que el miedo y el odio se puedan transformar en energías positivas. Es un largo camino. Hay que transformar el agua en vino. La visión entera de Jesús, que es la visión de la paz, consiste en salir de detrás de las barreras y descubrir a las personas como son.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*. Ed. Sal Terrae)

«La felicidad: Ser lo que uno es»

Rosa M.ª Boher me contaba: «Una amiga de Palautordera, Montserrat Sabé, notificó a mi padre que se hacía religiosa de las Misioneras Hijas del Corazón de María. Mi padre le dijo:

«¡Qué lástima que una joven tan buena y bonita se haga religiosa! Pero, ¡qué suerte tendrán las personas enfermas, imposibilitadas que te traten, que las sirvas, que las atiendas y las cuides!» Y el señor Boher decía a su hija: «Nosotros la perderemos, pero los enfermos la ganarán. Será feliz y hará felices a muchas personas».» La hermana Montserrat, después de unos 45 años de servicio abnegado a los enfermos, ha recibido el premio de la Vida eterna.

El poeta e intelectual Pierre Emmanuel vivió momentos de gravedad extrema en un hospital pobre de Hispanoamérica, sangrando copiosamente, y declaraba:

«En aquel hospital, en el lecho de al lado, una religiosa expiraba y decía: «¡Oh, mi Señor!»; «¡Oh, mi Dueño!»; «¡Oh, mi Dios!»; y en eso consistía la última plegaria llena de ternura, ofreciendo toda su vida de entrega al servicio de Dios y al prójimo necesitado, enfermo.»

Un intelectual, amigo del poeta, concluía: «El testimonio y la oración de la religiosa tumbó —convirtió— a Pierre Emmanuel.»

Erasmus enseñaba: «La felicidad consiste en querer ser... lo que uno es.» Pablo VI afirmó: «El cristianismo no es fácil... pero hace feliz.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge. Baptisme del Senyor. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brusel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).

9. Dilluns. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

10. Dimarts. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. Dimecres. Sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans; beata Anna M. Janer, funda-

dora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

12. Dijous. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxi; beat Pere-Francesc Jamet, prev.

13. Divendres. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. Dissabte. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

ENTREVISTA

JOSEP BARCONS

L'espiritualitat d'Schönberg

Un dels objectius de la Fundació Joan Maragall és formar futurs intel·lectuals cristians, raó per la qual cada any atorga un ajut, que enguany ha estat per al projecte *L'Òpera Moses und Aaron*, d'Arnold Schönberg, de Josep Barcons, que és professor de guitarra clàssica i director de l'Escola de Música Casp. En aquest estudi, Barcons es planteja la hipòtesi que les inquietuds espirituals del compositor Arnold Schönberg (1874-1951) es veuen reflectides en la seva obra no sols a nivell temàtic, sinó també a nivell poètic. «Alhora que l'evolució espiritual d'Schönberg el du de l'aconfessionalitat al protestantisme i al judaisme, el compositor vienès avança en la formulació d'un llenguatge musical que serà fonamental per a tot el desenvolupament de la música del segle xx», assegura.

Què pretens aconseguir a partir del teu treball sobre el compositor Arnold Schönberg?

Primerament, ser honest amb la seva obra i amb la seva trajectòria, presentant-les amb el màxim rigor i transparència. I per fer-ho, crec que cal incidir en alguns aspectes que, em sembla, no s'han remarcat prou, com la connexió entre la seva dimensió espiritual i la seva evolució artística. Em faria feliç que la meva aportació ajudés a tenir una comprensió més global i encertada del seu univers.

Com i per què va evolucionar espiritualment?

Aquesta és una qüestió central en Schönberg. Als 17 anys es declarava agnòstic, però reconeixia un gran valor als textos sagrats. Als 23 es convertia al protestantisme. I l'any 1933, a París, just abans d'exiliar-se als EUA, es «reintegrava oficialment a la comunitat religiosa jueva», als 58 anys. Però això només són indicis externs. El per què d'aquest periple probablement té a veure amb la necessitat de trobar un llenguatge propi per vehicular la seva inquietud religiosa, de manera anàloga al que féu amb el llenguatge musical. Inquietud, de fet, vol dir no quedar-se quiet.

Per què va ser fonamental per al desenvolupament de la música del s. xx la formulació del seu llenguatge musical?

Perquè va revolucionar la manera de fer música i va obrir nous camins. Quan Schönberg va començar a escriure, la sintaxi musical d'Occident patia hipertròfia. Les obres de Wagner, Brahms, Mahler, havien conduït a un carreró sense sortida. Schönberg, conscient d'això, va atrevir-se a fer el pas cap a una nova ordenació dels sons; cap a una nova sintaxi musical.

Òscar Bardaji i Martin

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Del diumenge dia 8 al dissabte dia 14. Practica els Exercicis Espirituals amb els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Diumenge dia 15, a les 12.30 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa en l'inici de la Visita Pastoral.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe visita el Pessebre Vivent al Roser de Cerdanyola. El diumenge dia 18 de desembre a la tarda Mons. Saiz Meneses va assistir a la representació del Pessebre Vivent que es realitza a l'església de la Mare de Déu del Roser a Cerdanyola del Vallès. En acabar la representació el prelat va adreçar la seva paraula al nombrós poble fidel que va assistir a aquest acte que va esdevenint tradicional en aquella comunitat cristiana.

Vespres als Monestirs. El diumenge dia 18 de desembre, en la proximitat del Nadal, una petita re-

presentació de religioses va anar a resar Vespres i a compartir una estona de trobada amb les Germanes Carmelites Descalces del Monestir de la Mare de Déu de Montserrat i de Sant Josep Oriol a la Roca del Vallès. Aquestes anades als monestirs són promogudes per la delegació Episcopal per a la Vida Consagrada.

Lliga de futbol del Bisbat de Terrassa. El diumenge dia 18 de desembre es va iniciar la lliga de futbol de joves del bisbat de Terrassa. A les instal·lacions del Col·legi Europa es van disputar uns partits amistosos i es va explicar la dinàmica d'aquesta nova temporada. Va assistir a l'acte Mn. Joan Carles Montserrat, vicari episcopal de Collserola.

Final de trimestre al Seminari. El dijous dia 22 de desembre Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de final de trimestre en el Seminari Menor i Major a Valldoreix. A la 1 del migdia va celebrar l'Eucaristia i després va presidir el dinar. En acabar l'àpat els seminaristes van oferir una cantada de nades i el Sr. Bisbe va felicitar el Nadal als seminaristes i a les seves famílies.

▶ AGENDA

Festivitat de sant Antoni Abat. A la parròquia de Sant Martí de Sorbet (Viladecavalls), el diumenge

Calendari litúrgic 2012

Santa Maria, Mare de Déu	1 de gener
Epifania	6 de gener
Baptisme del Senyor	8 de gener
Dimecres de Cendra	22 de febrer
Diumenge de Rams	1 d'abril
Diumenge de Pasqua	8 d'abril
Ascensió del Senyor	20 de maig
Pentecosta	27 de maig
Santíssima Trinitat	3 de juny
El Cos i la Sang de Crist	10 de juny
Sagrat Cor de Jesús	15 de juny
Ordenació Sr. Bisbe auxiliar	26 de juny
Assumpció de Maria	15 d'agost
Mare de Déu de la Salut	19 d'octubre
Tots Sants	1 de novembre
Crist Rei	25 de novembre
Diumenge I d'Advent	2 de desembre
Immaculada Concepció	8 de desembre
Dedicació de la Catedral	10 de desembre
Ordenació del Sr. Bisbe	15 de desembre
Nadal	25 de desembre

dia 22 de gener a les 12.30 h: benedicció d'animals i distribució de panets beneïts.

Festa de sant Sebastià a Matadepera. A la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera, en la proximitat del dia de sant Sebastià, el diumenge dia 22 de gener a les 11 h, celebració de l'Eucaristia i processó amb la imatge del sant. Presidirà Mons. Jaume Traserria i Cunillera, bisbe emèrit de Solsona.

Jornada de Recés espiritual. Per a famílies. Diumenge dia 29 de gener de les 11 a les 18 h. Casa «Mare de Déu de Montserrat» Caldes de Montbui. Tels. 938 654 496 i 697 840 559.

▶ ALTRES BISBATS

Trobades de formació carmelitana. El P. Joan Badia, OCD parlarà de: *Fundació dels carmelites descalços (Llibre de les Fundacions, capítols 13-14)* Barcelona (Sala Miriam) dilluns 30 de gener, a les 20 h; Badalona (Sant Miquel, 44) a les 21.30 h; Lleida (Santuari de Santa Teresina): dimarts 31 de gener a les 8 del vespre.

REMAD MAR ADENTRO

Un año difícil

Terminadas las fiestas de Navidad y año nuevo, tradicionalmente entre nosotros se habla de la «cuesta de enero».

Este año que acabamos de comenzar se presenta, desde luego, como un año difícil, en gran medida por la crisis persistente por la que estamos pasando. No pretendo, en estas breves líneas, insinuar un diagnóstico de la situación, que se reconoce que es extremadamente compleja. Mi intención es más modesta: deducir de la situación presente algunos puntos que puedan iluminar la conciencia de los cristianos en esta hora.

Dicho de otro modo: ¿qué exige la situación presente a la conciencia cristiana? Creo, ante todo, que nos pide un esfuerzo de realismo. Santo Tomás de Aquino definió la verdad como la «adecuación de la mente a la realidad». Una realidad compleja como la presente pide un esfuerzo no fácil para comprender la crisis. Decía el padre Adolfo Nicolás, propósito general de la Compañía de Jesús, durante una visita suya a Catalunya, que sería deseable que, como uno de los frutos de la crisis, se pudiera pasar, en nuestras sociedades, de una economía de ficción a una economía realista.

Hay que plantear, una economía a escala humana en la que la racionalidad económica no se identifique con el lucro, la usura, la racionalidad meramente formal. Lo dice claramente Benedicto XVI en este texto de su encíclica social *Caritas in veritate*: «Esto exige una nueva y más profunda reflexión sobre el sentido de la economía y de sus fines, además de una honda revisión con amplitud de miras del modelo de desarrollo para corregir sus disfunciones y desviaciones. Lo exige, en realidad, el estado de salud ecológica del planeta, lo requiere sobre todo la crisis cultural y moral del hombre, cuyos síntomas son evidentes en todas las partes del mundo desde hace tiempo» (CV, n. 32).

Otra exigencia cristiana de esta hora es la austeridad. Ya no se oculta actualmente que hemos vivido por encima de nuestras posibilidades, no sólo nosotros, sino todos los europeos y desde hace muchos años. Hemos gastado lo que no teníamos. Hemos vivido en una especie de nube, en una ficción. El realismo nos invita ahora a tocar con los pies en el suelo, como suele decirse. Todos, en especial las instituciones públicas, estamos obligados a extraer las consecuencias de la realidad. No podemos pensar que las

nuevas exigencias no van con cada uno de nosotros. Todo lo contrario: hemos de preguntarnos qué podemos hacer cada uno de nosotros ante esta nueva situación. Cada uno de nosotros, cada una de nuestras familias y cada una de las instituciones de las que formamos parte. El principio cristiano de la responsabilidad personal es urgente revalorizarlo en estos momentos.

Una tercera exigencia de esta hora es la solidaridad. Preservar la cohesión social es una grave responsabilidad de los gobernantes en esta hora de recortes y de sacrificios. No es excitando la conflictividad de unas instituciones contra otras, de unos sectores sociales contra otros, como podremos salir de la crisis. La democracia requiere virtudes cívicas auténticas, y entre estas es ahora imprescindible la solidaridad. De esta solidaridad están dando ejemplo muchos hombres y mujeres de buena voluntad de nuestra tierra, muchos de los cuales son cristianos y cristianas. A todos ellos y ellas quiere ir mi reconocimiento y mi gratitud por el ejemplo de solidaridad efectiva que dan a nuestra sociedad.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa